

[Kurt Hansen.]

sammenhæng har VS også fremsat et forslag, som lægger op til en fjernelse af forligsinstitutionen. Vi lægger op til at afvise mæglingbegrebet. Vi mener ikke, mæglingbegrebet har sin berettigelse. Forligsinstitutionen skal fjernes, fordi den udelukkende tjener det formål at støtte kapitalejerne.

Grundlaget for slagtingen af den automatiske dyrtidsregulering er også med i dette forlig. Alle ved, at dyrtidsreguleringen, som den fungerer i dag, giver underdækning for langt de fleste, men det, man nu har lavet med, at der højst må komme 2 dyrtidsportioner til udbetaling om året, rammer de lavest lønnede allerhårdst, netop fordi de lavest lønnede i væsentlig udstrækning henter deres lønforhøjelser netop igennem dyrtidsordningen, og fordi dyrtidsordningen er baseret på et ørebeløb, hvor de allerlavest lønnede har mulighed for at få procentvis mere end andre. Det er dér, man skærer frisk og frejdigt ned.

Et andet sted, hvor man griber klart ind i overenskomsterne, er inden for det bevægelige lønsystem, som vi har inden for en lang række områder, i særdeleshed inden for industrien. Her har arbejderne adgang til kvartalsvise forhandlinger om en regulering af deres lønforhold. Det er ikke bare en flot bemærkning. Der er tale om, at det er en direkte overenskomstmæssig ret, man har til at forhandle inden for disse områder. Derfor vil jeg godt spørge statsministeren eller en anden minister, hvis der er nogen, der vil svare: skal det bevægelige lønsystem sættes ud af kraft, og hvis ikke, hvordan kan den overenskomstmæssige ret, der findes til lønregulering i overenskomstperioden, oprettholdes? Jeg håber meget at få et svar på dette spørgsmål, ikke bare for min, men også for de arbejdes skyld, som er i temmelig stor uvished om, om der er tale om en totalslagting af det bevægelige lønsystem.

Hvordan kan vi så konkret få sat dette forlig ud af kraft? Det må være det spørgsmål, som arbejderklassen i dag stiller sig. VS har meget tidligt påpeget, at der ville komme et overenskomstindgreb på en mere raffineret måde end det, vi oplevede i marts 1975. Det har stort set ligget klart fra starten, netop fordi hele den classesamarbejdende del af fagbevægelsen med LO-toppen og Thomas Nielsen i spidsen har sagt, at der

må føres en indkomspolitik, og at lønpolitikken var en meget væsentlig bestanddel heri, hvis man skulle sikre beskæftigelsen. Dermed har den socialdemokratiske fagtop været med til at bane vejen for det forlig, som i dag er til behandling her.

Vi mener ikke, der er meget realitet i Thomas Niensens udtalelser om, at man ikke kan acceptere forliget, og at der kan blive arbejdsnedlæggelser her og dér. Vi har allerede set, hvordan han i tv-avisen i dag var stærkt på retræte.

Skal man afvise dette forlig, og det skal man, så skal initiativet komme andre steder fra. Det skal komme fra arbejdspladserne, i hvert fald ikke fra hr. Thomas Nielsen og ligestillede. Så ender det med et brødt nederlag. Arbejderklassen og kun arbejderklassen selv er i stand til at tilkæmpe sig et resultat i denne sag, som den er det i så mange andre. Det, Thomas Nielsen er uenig i, er vel nok mere, om lønrammen skal være 6 eller 7 pct., end om principperne og grundlaget for denne indkomspolitik, og det er et spørgsmål, om der er nogen reel uenighed. Det kan ikke nytte noget, man sidder og slås, om det skal være 7 pct. eller 7½ pct. Det er principperne: om man accepterer, at man skal løse betalingsbalancunderskuddet, beskæftigelse osv. gennem at køre en massiv lønpolitik, der ender i direkte minusløsninger for arbejderklassen.

Dette indgreb her kan naturligvis ikke ses isoleret. Sammen med de galoperende huslejstigninger, som forskellige boligforlig har medført, er der sket en kraftig beskæring af den danske arbejderklassens levestandard. Hvis vi kigger på de krav, der er fremsat til overenskomstfornyelsen fra arbejdspladser og fagforeninger, som ikke er underlagt den classesamarbejdende linje, er det fundamentalt andre toner, der høres derfra end dem, der kommer til udtryk i dette forlig. Disse arbejdspladser og fagforeninger har kun sig selv at stole på i den forestående kamp. De kan ikke stole på de classesamarbejdende socialdemokrater, der altid vil søge kompromiser og forlig. Hvis disse arbejdspladser og fagforeninger går sammen, kan de udgøre en magtfuld enhed, der er i stand til at trænge dette forlig tilbage. Allerede nu ser vi, at kampen imod løndiktat og indkomspolitik vokser sig stærkere og stærkere på arbejdspladserne. Igennem lang tid har arbejderne